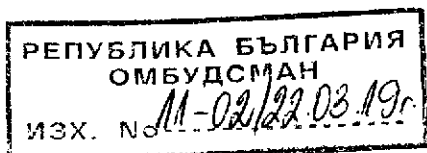

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 101 КЛ
Дата 22.03.19г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от омбудсмана на Република България, конституиран като заинтересувана институция по конституционно дело № 15/2018г., образувано по искане на президента на Република България, за установяване на противоконституционност на §39, т. 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане относно измененията в чл. 22 от Закона за местните данъци и такси и §50, т. 3, б. „а“ относно вторите изречения на създадените нови ал. 4 и ал. 5 в чл. 9 от Закона за митниците

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С Определение от 24.01.2019г. омбудсманът на Република България е конституиран като заинтересувана институция в производството по конституционно дело (к.д.) № 15/2018 г., образувано пред Конституционния съд (КС) по искане на президента на Република България. Отправеното искане е за установяване на противоконституционност на §39, т. 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане относно измененията в чл. 22 от Закона за местните данъци и такси и §50, т. 3, б. „а“ относно вторите изречения на създадените нови ал. 4 и ал. 5 в чл. 9 от Закона за митниците. С посоченото Определение КС е допуснал разглеждане по същество на отправеното искане.

След запознаване с искането до КС изразявам следното становище:

Оспорената разпоредба на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси, изменена със Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане, предвижда диференциация в размера на дължимия данък за недвижимите имоти в зависимост от това дали същите попадат в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 г., когато за съответната година имотът не е основно жилище на данъчно задълженото лице, не е отдаден под наем и не е регистриран като място за настаняване по смисъла на Закона за туризма. Въвежда се и допълнителна диференциация в зависимост от това дали имотът, включен в Списъка, е разположен в балнеолечебни, климатични планински и климатични морски курорти от национално или местно значение.

Споделям аргументите за противоконституционност на искането, като в допълнение към тях следва да подчертая, че сред елементите на данъчното задължение е и данъчният мащаб – определено качество, белег на обекта на облагане, въз основа на което се установява задължението. Данъчният мащаб на данъка върху недвижимите имоти е определен с разпоредбата на чл.19 от Закона за местните данъци и такси и това е само и единствено данъчната оценка на имота, предвид че обект на облагане е недвижимият имот, без значение дали се ползва или не /чл.13 от Закона за местните данъци и такси/. Парламентът е допуснал разглеждане по същество на искането, което е неправомерно.

имотите, облагани с по-висока данъчна ставка да не са основно жилище, да не са отдадени под наем и да не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма.

Предвид горното, оспорената норма е в противоречие с принципите, въведени с чл. 13 и чл. 19 от Закона за местните данъци и такси, но същата е и противоконституционна като пряко нарушава правата и интересите на гражданите.

В случая подходът на законодателя не е в духа на Основния закон и на практика създава риск от неравно третиране и създаване на неоправдани ограничения, несъвместими с принципите по чл. 6, ал. 2 от Конституцията.

На фона на изискването за недопускане на ограничения и привилегии и за равенство пред закона, както и на принципа за съобразяване на размера на данъците с дохода и имуществото на гражданите, изложените при внасянето на законопроекта мотиви звучат несъстоятелно. Липсва връзка както между дохода, така и между имуществото на гражданите и изтъкнатото в мотивите, че „посетителите на курортни имоти се ползват пълноценно от курортните ресурси на населеното място, но собствениците им считат, че не са задължени да плащат данъци, каквито се дължат за същите обекти, но посещавани от платени посетители“. Още по-малко има връзка с доходи и имущество основанийето да се дължи по-висок данък, тъй като в курортните места се поддържа по-благоприятна среда, което е задължение на съответната община и е свързано с по-големи разходи на публичната власт, а в същото време ползата е не само за туристите, а и за собствениците на имоти в такива населени места.

Следва да отбележа, че правото на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи е конституционно право на гражданите.

Оказва се, че на практика при така приетата редакция на разпоредбата за данъка върху недвижимите имоти влияние ще оказват критерии, които нямат законово основание. Същите влияят при определяне на облекчения и на подоходни данъци, но не и при определянето на имуществени данъци.

В тази връзка ще изтъкна, че с Решение № 9 от 1996 г. на КС по к.д. № 9 от 1996 г., съдът застава зад разбирането, че "размерът на данъка се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе от това, за какви нужди се използва", както и че "начинът на използване не е елемент от стойността".

Предвид изложените аргументи, моля Конституционния съд на Република България да уважи искането за обявяване на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси в редакцията му след изменението със Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане за противоконституционен.

С уважение,

МАЯ МАНОЛОВА
ОМБУДСМАН НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ